

[Christophersen.]

må man sige, at hvis man vil lempe på hele dette beskatningsfelt, så er det nok den forkerte ende at starte i. Dermed kommer vi også ind på de mere provenumæssige sider af sagen.

Af disse grunde synes jeg ikke, det sidste forslag er et anvendeligt forslag, og det er derfor ikke et, vi har særlig megen interesse for. Det tager ikke højde for de problemer, som jo så udmærket er beskrevet i de forslag, som mine fire partifæller har fremsat om dette punkt. Meget kan man drøfte i det forslag, men det forsøger dog at komme ind på det, som vi mener må være kernen i spørgsmålet om fritidshusenes beskatning.

Kirsten Jacobsen (FP):

De fem lovforslag, vi her skal behandle, omhandler alle beskatning af ejerboligen. På baggrund af boligforliget, som er fastsat at skulle vare til 1978, kan det umiddelbart virke besynderligt, at man nu begynder at diskutere nye beskatningsregler. Men så længe et flertal her i folketinget fastholder beskatningsregler for ejerboligen, som er så uforståelige og så besværlige som de nugældende, så må man nok være forberedt på, at vi får en stadig tilbagevendende debat om det emne. Nu stammer nogle af forslagene her jo fra partier, som besynderligt nok har været med til at vedtage boligforliget, og det er for mig et klart bevis for, at boligforliget er ubrugeligt også på dette punkt.

Fremskridtspartiet har, lige siden vi blev repræsenteret her i folketinget, ikke forsømt nogen lejlighed til at forsøge på at skabe rimelige og klart forståelige regler for beskatning af parcelhuse. Derfor må jeg da også udtrykke min glæde over, at skatte- og afgiftsministeren nu har taget fremskridtspartiets forslag op og fået ejendomsskemaet påtrykt lejeværdi og standardfradrag, for det havde nok været temmelig uhåndterligt at få boligforligets umulige regler til at virke, hvis folk selv skulle have siddet og fundet ud af, hvilket af de mange beregningsgrundlag og beregningsprocenter man skulle have anvendt.

Det har imidlertid været umuligt for fremskridtspartiet at formå boligforligspartierne til at starte en grundig kulegravning af hele problemkomplekset, og på den baggrund er mit parti naturligvis glad og til-

freds med den debat, som disse fem forslag vil give anledning til i skatte- og afgiftsudvalget.

Jeg vil indledningsvis starte med det forslag, som har min største sympati, nemlig forslaget fra centrum-demokraterne, som omhandler tofamilieshusene. Hvis man kender problemkomplekset, må man nok erkende, at tofamilieshuset er kommet særlig hårdt i klemme, da de nye boliglove blev vedtaget. Jeg har selv så sent som i sidste uge fremhævet de urimeligheder, disse ejere kommer ud for. Nu har ministeren heroppefra igen givet udtryk for, at det ikke er rimeligt, at man opkræver en omkostningsbestemt husleje for lejere og anvender en anden lejeværdiberegning for ejeren. Men finder ministeren det så rimeligt, at ejeren af et tofamilieshus belastes med en større lejeværdi for at få lov til at benytte halvdelen af sit hus, end han ville være belastet med, hvis han havde ret til at benytte hele huset? Hvis ministeren ikke finder det rimeligt, så må ministeren medvirke til, at vi får løst det problem. Lejeværdiberegning for enfamilieshuse er jo heller ikke noget udtryk for, hvilken udlejningsværdi den ejendom har, så jeg synes, det er en dårlig argumentation at føre frem.

Centrum-demokraternes forslag går ud på, at vi både skal lempe lejeværdien og forhøje standardfradraget. Jeg tror dog, at hvis problemet skal løses, så er den første betingelse for, at man kan løse det på en rigtig og effektiv måde, at man tager op til overvejelse at få gennemført en særskilt vurdering for begge boligenheder. Det er lykkedes på landbrugsejendomme, og derfor må det også kunne gennemføres for tofamilieshuse uden særlige vanskeligheder.

Samme problemstilling gør sig gældende for de ejendomme, som både har beboelse og erhvervsvirksomhed i én ejendom. Det er åbenbart urimeligt, at disse ejere skal være totalt retsløse, for det er jo i realiteten det, de er, når de skal acceptere, at lokale ligningsmyndigheder kan ansætte deres lejeværdi efter forgodtbefindende.

Jeg er overbevist om, at det aldrig har været hensigten, at ejere af tofamilieshuse og blandede ejendomme skulle straffes hårdere end almindelige parcelhusejere, og derfor må det også være folketingets pligt at rette de skævheder, som loven rent faktisk